

ויש לענוב את העיר, כי מפלא חוכמה של ארץ בקרוב עלינו צבאות הפלישה של מדינות ערב. נצינו ערבים לא נשמעו לשידולי מנהיגים יהודיים — ובראשם ראש העיר שנתאי לוי — להישאר, והעדיפו ליצא לנלות מרצון ולהפך לפליטים. ישיבה זו התקיימה בכוחות נציגי הציבא הבריטי ועתונאים רבים, ומוזכרת בין השאר בכפרו של אלון משה כרמל, מערכות צפון, וכן בכפרים רבים אחרים. הדנים בתקופה של מלחמת העצמאות. 60 אלה ערבים עזבו את חיפה, לעומת כמה אלפים שנשארו בה עד היום. תופעות דומות קרו גם בערים יפו, טבריה וצפת. 'שכבשו אף הן לפני קום המדינה ופלישת צבאות ערב.

יעקב צור, ירושלים

בעיית הפליטים, אפילו על-ידי הסכמת ישראל לקבלם חזרה ארצה, טועה טעות מרה. היום הערבים אומרים שרק החי ורתם ארצה הספק אותם, אבל כשנכד כיום — יעמידו עדי דרישה: שנחזיר כל אחד ואחד דווקא ל בית שהיה לו קודם ולכפר שבו נולד. אך יכול דבר כזה להתכצע? לאו נר ציאו את העולים היישיבים שהשתכנו ביי נתיים בבתיים וכי כפרים הנטושים? נחזיר אותם לארצו תיהם — או שנשים מתנות פליטים בשבילים? לא, רבותי, אילו באמת היה איכפת לשלטים ערב מה קורה לפליטים, היו מיזמן מיישבים אותם בארצותיהם, מקום יא חסר להם, חסר רק הרצון.

שמואל לוי, טבריה

לעולם לא יהיה 'שלו עם הערבים, אפילו יתכסלו הרעיונות של אורי אבנרי על-ידי מעצבי המדיניות הישראלית, וזה סכמה וכמה סיבות: (א) הערבים (אני מכיר אותם היטב, כי נולדתי בחברון, דוד חמישי) שונאים אישכמים; (ב) אין כמעט ישראלים — כלומר ערבים כשלטון, כיצד נתאר לעצמנו את נציגי הפליטים באי במשאומתן עם ארם שאפילו לא נולד בארץ?

עמוס מני, תל-אביב

חכמי עיר דאבדון
אני מתפלא עליכם שלא מצאתם לנכון להקדיש מקום נרחב יותר לצד המסורתי דתי של ביקור ראש הממשלה בכורמה, מלבד כמה שורות כמדור, 'תעצית' (העו) לם הזה (1267). עזקתם כאשר ניבאתם מעתידות בקרב החרדים, כי אין חזיון צורך יותר מאשר לראות את ראש ממשלתה של מדינת היהודים סוגד לפסלים ועובד עבודה זרה בכרך, וכל יאמר איש כי הדבר נחוץ מסעמי מדיניות או מפעמים מלכתיים. כי שום דבר אינו יכול להי צדק חרפה זו. רחל ושבעת בניה ליסרונו פרק כנאוה לאומית ובכבוד מסורת אבות; והנה בא עתה ראש ממשלתנו להעמיד לנגד עינינו דוגמה הטובה. חבל על דאבדון. אליהו גרינבלאט, תל-אביב

וזאת כתוב בהילכות עבודת כוכבים ירמכ"ם: "ואפילו להסתכל בדמות הצורה ושל עבודה זרה) אסור. שנאמר: אל תפנו אל האילים, ובענין הזה נאמר: ופז תרוש לאלוהיהם לאסור איכה יעבדו. שלא תשאל על דרך עבודתה איד היא, אף-על-פי שאין אתה עובדה. שדבר זה גורם להיפנות אחריה ולעשות כמו שהם יישיים".

אפריקה בחזיה
עד שתי יתייחסו אצלנו לכל דבר בקנהי המידה של צרות-סוף פרובינציאלית? הרי געת הרקדניות סכנגאל ללא חויה (העולם הזה 1267) היא דבר-אמנות יפה וטבעי. אבל אם מכריחים אותן ללבוש חזיה — דווקא זה יהפוך את הופעתן לזולה ומי עזרת יצרים אפלים.

שמואל נבון, באר-שבע

הבוחרת שלכם קל-עה למטרה יפני. בעולם מדברים על 'שובי אפריקה' כי בעולם רואים באפי ריקה ענק המתעורר ושב לנדולתו. ואילו כאן אומרים 'התי לבשי אפריקה' כי עדיין ישנם אנשים הרואים באפריקה איוה מין נונגל פראי, שתושבו איי גם לרואים להופיע לעיני העולם הרחב כלבושם האומי איי זה בושה!

נחמני חולון

לילות הנוכה
נוכה הייתי במסיבת הנוכה מאוחרת של עובדי הדואר, אשר נערכה ביום 13.12.61 בבית המגורים בחיפה. כאתי באיחור, מה ופצאתי כי הקהל העטופה בקצה האולם, ליד כמה קטנה עליה עמד וטמנה ביד את הקהל האמן יוסף נולנד. שיריו ופז מוניו לא היו לפעמי האיש, אך בהיותי אורח מוכן, ההשיתי וההשיתי.

לאחר כ-45 דקות של ריקודים, חזר נולנד ועלה על הבמה. הוא שלף מכיסו סרטי מדידה של חייטים והכריז על תחרות 'הנערה דתהגו ביותר'. כאן המקום ל' העיר כי אני ליברלי בקשר לרת ואיני אדוק כלל וכלל ואיני צם ביום הכיפור.

על הבמה עלו שבע פתיות, כון פתיותו ביניהן איתנו של מנהל הדואר בחיפה, ל' במה הוזמן מר חיים ברומברגר עצמו בכרי שימור את פתני המועמדות. מאחר שהי ראשונה היתה איתנו, נטל נולנד את זכות המדידה של מתניה באמרו: 'אתה כבר מדרת בבית!'

לאחריה מדר מנהל הדואר כמה מועמדות, כשנולנד לידו אינו פוסק מלהעיר הערות. אחר-כך חזר ומדר נולנד ולא חסד מעצמו מוזמנים נערה אחת מדר על חגורתה ו' כאשר התרעם הקהל על זיוף הקריאה והיא הסירה את חגורתה, העיר להלל בפנים צוהלות: 'היא מתחילה להתפשט' וכעבור שניות מספר, 'עוד תהיה לנו כאן הצגת סטריפטיז'. לנערה דתהגו ביותר מדר גם את היוקף החזה, וכאשר קראה זו, 'ריו' ענה לה: 'האם גם בבית את אסרת דיל?' איני חבר בליגה לשמירת מוסר או נוה כלשהו אחר דומה 'אינו קיים' אך לעניות דעתי הפרטית, אם זו דמותה של האמנות הועירה, איני לה.

אבישי מנחמי, קרית מוצקין
צבר + צברות
הצבר יכול להשיג את הצברות, והצבר רית יכול להשיג לו אפיים, אבל כשהם מתאחדים, הם יוצרים בדלים באמת נחמי דים. לא רק מה שאתם חושבים, אני מתכוונת גם לתרומתם של צלה ודירי מנוכי לויכות על יופיה של הצברית: הוא כחמי שירים והיא בציורים (העולם הזה 1267). זה היה עשיו באמת בטעם.

יעל חון, תל-אביב

הייר שהגיע מעבר (לים) בנושא הנרון אמר: Never.

הוא הסביר: הצברות אומנם אינה נברת, אך גם הצבר אינו נבר.

הנעתי לניו-יורק לפני כמה חודשים והי חברה שלי היא בעיקר יהודים אמריקאים. כשהתחיל הויכוח על הופי של הצבר, רית תירגמתי להם איוה מאמר או שניים. מאז הם שרי אלים אותי אם עוד משייכים כל מיני סיפוסים להשיג את הצברית. הם חושבים שהאנשים האלה מלאי הכבד כים וצריך לשלוח אותם לפסיכיאטר — או אולי לרופא עיניים. הם, כשלי עצמם, אומרים שי מסה שראו, הצבר ריות הן יפות ו' מעניינות הרבה יו' למשל.

הר מן הבחורות של ניו-יורק, למשל. דוקית נוימן, ניו-יורק

אפשר להבין אותם, אם הדוגמה העומדת לנגד עינם היא הקוראה נוימן.

עני הוזהב
הדיאנוזה של מר בני קדר (העולם הי זה 1267) כי ראש העיר המוזהב, בדגל הכנעני, מזכיר את ענל הוזהב, מאור עיני יינת. כייסני, בתקופה הקפיטליסטית, נתי יחרה המליצה, 'ענל הוזהב' לסמל את הרדיו פה אחר מסו, אהבת הבע, האללה הוזהב כסוכו עושר, אך אין הדבר כך בקפוחו. עבר בני ישראל, לרגלי הר סיני, ביטא הדבר חורה לפולחן האילי הפצרו של ה' ייור הקדוש אפים — מעין פריקת עו' שמיים, דחיות הסמכות האלוהית-אבהית ה' תוכעת משמעת ונאמנות, והדורשת לרכא את היצרים האפלים והארכיים המוערים בקרבנו.

ההילולה מסביב לענל הוזהב, המוכיחה את ההילולה מסביב לעשתורת, היא באמת פרי-יצרים אדיר, מעין נצחון ומני של ה' 'איד' על 'הסופראנו', אשר עכורו שילמו הבנים כים כדי לשכר את הרון-אפו של האל-האב. לכן הסיפור על ענל הוזהב קשור באיוו אימה ארכיאודיאלית מנקמת האב. בוועז קראוס, תל-אביב

לא יריב
נועל נפשי, נועל נפשי, ועוד פעם נועל נפשי כוונתי לבתבה של זיוה יריב על חתרי נתו של יריב בואליעור (העולם הזה 1267). באיוה ארסיות מתוארים שם ראש הממשלה ושאר הקרואים רבוננו של עולם, אילו רשעים יושבים במערכת זו נניח שי ריב קשה לכס עם דעותיו של בוגוריוו והנכס רשאים להתקיף את מעשיו ומחליו בתחום ענייני הציבור — אולם מהי הי התערבות הזאת בחיו הפרטיים?

...אני מוכרת לעיין לשבחם של שומרי ראשו של בוגוריוו את מתינותם והתאפי קותם, לאחר שנתגלתה והותה של האורחת הבלתי-קרואה מן הראוי היה להעמיה כי בעיטה הנוכה החוצה.

ש. קוניצפולסקי, משק-גור
זיוה יריב אינה דואה יריב אישי במר בוגוריוו. היא ביקשה רק להשתתף ב' שמחת הכלולות, כשם שעשו יתר חבריה למקצוע מתחום אחרים.

הסינרית הנפוצה ביותר בסואה!

דגל

דגל רוכשת יום יום מעשנים ומחידה עממי.

שמוחות - עגולות
באריזה כפולה - 37 אג'י

במקרים של נשירת שער, קרחת, השתמש ב-"אליקסיר" התכשיר שהוכיח את יעילותו

Dr. Rubins ELIXIR

להשיג בבתי מרקחת ופרפומריות

נצעתה

60%

פרטים בקידום

הנה בא הקברן המתוק

שלוו שווי שווי שווי